

Фестивали и форуми

XVIII национален кукленотеатрален фестивал „Михаил Лъкатник“

The National „Mihail Lakatnik“ Puppet Theatre Festival

22-26.4.2013, Ямбол / Yambol, Bulgaria

Афиш на фестивала

„Бър, бър за слон и чадър“ от Мая Дългъчева. Режисьор Съби Събев. Сценография Наталия Гочева. Композитор Георги Гарчов. ДКТ-Габрово.

„Принцесата и граховото зърно“ по Х. К. Андерсен. Режисьор Тодор Вълков. Сценография Емелияна Тотева. Музика Елена Методиева. Театър „Весел“, В. Търново.

„Девет и нещо“, авторски спектакъл на Боян Иванов и Татяна Соколова. Сценография Венелин Шурелов. Музикално оформление S.U.S.F. ДКТ-Варна.

„Принцесата и свинарят“ по Х. К. Андерсен. Драматизация

и режисура Ева Късовска. Сценография Виржиния Петкова. Музика Нели Лазарова. ДКТ „И. Димов“-Хасково.

„Нова приказка за житената пипка“ от Стефан Стоянов. Режисьор Съби Събев. Сценография Павлина Василева. Музика Георги Гарчов. ДКТ-Силистра.

„Палечка“ по Х. К. Андерсен. Режисьор Игор Игнатиев. Художник Анна Игнатъева. Композитор Михаил Бебриш. Вологодски областен куклен театър „Теремок“, Русия.

„Румето и старият лъв“ по Иван Остриков. Режисьор Ангел Попов. Сценография Томиана Томова. Музика Стоян Косев. ДКТ „Георги Митев“-Ямбол.

„Къде е петият“. Режисьор Александър Куцик. Сценография Татяна Улинец. Музика Артур Булина. Закарпатски регионален куклен театър „Бавка“, Украйна.

„Изгубеният ключ“. Автор, режисьор и сценограф Магдалена Митева. Композитор Владо Ковачев. ДКТ-Видин.

„Джуджето Дългоноско“ по В. Хауф. Драматизация Юрий Дачев. Режисьор Бисерка Колевска. Сценография Свила Величкова. Музика Михаил Шишков-син. Танци Йовита Пенчева. ДКТ-Сливен.

„Трите прасенца“ от Сергей Михалков. Режисьор Даниел Станциу. Сценография Влад Танасе. Музика Джоу-Джоу Драган. Куклен театър „Гъливър“, Галац, Румъния.

„Искам да стана голям“ по Изабела Дезурска. Режисьор Кирякос Аргиропулос. Сценография Свила Величкова. Композитор Светлин Петков. ДКТ-Бургас.

„Фън и небесният дракон“ от Петя Миладинова. Режисьор Ивайло Марков. Сценография Наталия Гочева. Музика Ценко Минкин. ДКТ-Търговище.

Жури за драматургия

(Национален литературен конкурс за написване на пиеса-приказка за куклен театър)

Богдана Костуркова
Ина Божидарова
Никола Вандов

Награди

- за оригинален авторски текст - на Оля Стоянова за „Хорът на уличните котки“;

- за драматизация:

I награда на Петя Миладинова за „Ясен и Омая“

II награда на Елза Лалева за „Случка преди Коледа или Какво се случи...“

Награда на името на Стефан Чирпанлиев се връчва на Весел Цанков за „Феята на изгубените котки“.

Не се номинират и не се присъжда награда в отгел „текстове за образователен театър“.

Жури на фестивала

Д.изк. Борис Павлович Голдовски (Русия) - председател
Проф. Николина Георгиева
Катя Петрова
Румен Николов

Награди

За актьорско майсторство

За женска роля - на Ана-Мария Лалова за ролята ѝ в „Джуджето Долгоноско“.

За мъжка роля - на Красимир Колев за ролята му в „Изгубеният ключ“.

Награда на САБ за актьорски ансамбъл – на спектакъла „Искам да стана голям“.

Награда на актьорите **Елка Балабанова** и **Веселин Василев** за ролите им в спектакъла „Принцесата и граховото зърно“.

Награда на името на Петър Марков – на **Диян Русев** в „Искам да стана голям“.

За сценография

Свила Величкова за куклите и костюмите на „Джуджето Дълагоноско“.

Наталия Гочева за сценографията на „Фън и небесният дракон“.

За режисура
Бисерка Колевска за „Джуджето Дълагоноско“.

Награда на името на **Георги Митев** се присъжда на **ДКТ-Видин** като продуцент на творчески експеримент за спектакъла „Изгубеният ключ“.

Голямата награда на фестивала – статуетката „Играещият човек“ се присъжда на **ДКТ „Георги Митев“ – Ямбол** за смелостта да се върнат играещите и одухотворени кукли на сцената.

Фестивалът „Михаил Лъкатник“ 2013

Катерина Георгиева

Има нещо изключително приятно на фестивалите в по-малките градове. Очакването, загъханата публика, изненадата, чувствителността и противоречивостта, с която се възприема театралната случка. Случката като факт на гения, като събитие, което рядко те посещава и след което нещо в тихото ти ежедневие се променя. Ето тази човешка същност на фестивалите, далеч от суетата и позата на измисления културен елит, носи истинско преживяното, може би премълчаваното – било то позитивно или негативно.

Защото и в двете театърът за деца расте. Расте, не забравяйки сладостта да си добър и малко луд едновременно, с мисия намиране на този разкластен баланс, който трябва да варира между честно, интересно, провокиращо, но и базисно. Между въображението да създаваш незабравими картини от други светове и съзнанието да поднесеш една малка, но важна истина. За нещата от живота, без излишно преекспониране и нагаждане – онези, които ни вълнуват и плашат, тези, които ни издигат и ни препъват. Защото, дори и в различна форма, в света на децата всичко това съществува, а театърът е този, който може да трансформира формата в едно необикновено преживяване, което е далече от соченето на пръст и възпитателното убиване на индивидуалността.

Личностите на децата и тези на спектаклите са тези, които рисуват контурите на един фестивал. И в двата случая това е сложен процес. Не ми се иска да изброявам всички фактори на изграждане на културен поглед и индивидуално виждане за света. До някаква степен първото има конфликтен характер в по-малките градове. И тъй като Ямбол не е съвсем

малък град, с радост мога да направя заключението, че интересният театрален език докосва и общува. Децата имат нужда от него, дори и още да не го съзнават пълноценно. Фестивал като „Михаил Лъкатник“ запазва своите традиции, грижата и отговорността пред изграждането на детската публика, но и се опитва да търси нови хоризонти – пред естетиката, пред куклата като партньор на актьора, пред езика и средствата на кукления театър като възможност за иновативност и неочакваност. До колко успява – това не зависи само от него. От една купа с череши винаги ще се стараеш да избереш най-сочните и най-червените, но това какво има в купата зависи от времето, дъждовете, семето, което си посял. Семето на театъра за деца е нещо, което зависи от всички в една нормална държава – от хората, които го създават, през хората, които го финансират, до тези, които го консумират (колкото и гумата „консумация“ да носи някакъв негативен и бездуховен аромат, да приемем, че ние няма да я тълкуваме така, а като вид обществена приемственост). И така – приемствеността на темите за приятелството, любовта, страховете и смелостта да ги преодоляваме, въображението като начин да изградим един по-чуден свят, красотата на приказките и вечните послания, които не се променят във времето, а само се трансформират в контекста, т.е. приемат друго излъчване и друга форма. Всичко това заживява най-динамично своя пътър живот на фестивала. Тогава наблюдаваме и децата с тяхната всеотдайност и откровеност – от бурна емоционална избухливост до нервна и нетърпелива липса на интерес.

Винаги съм съзнавала с любопитство, че детските

Куклен
Дом